

МІНЦІУ
СКАТЦЮЇТАІ

(M I N D R E A D E R S)
Anton Karyuk, George Finlay Ramsay, Ieva Rižē, Jogintas Čepulis, Marija Šnipaitė, Sophie Durand
Kuratorė / curator: Aistė Marija Stankevičiūtė

Tu ilgai mane klausai ir kažka, rašai.
Pradedu nervintis, nemigstu nematomu,
dalyku, ypač tu, kurie prieš akis. Kiekvienas
sakinytis ir drabužio siūlė perbėga tavo mintis,
imu galvoti, ar viskas aiškiai surišta, ar
nėra sagos, laisvesnės už kitas mano švarke,
ar išplautos stiklinės sudėtos dugnu į viršų,
virtuvėje. Mes namuose, jaučiamis kaip
namie. Mano žodžiai po truputį virsta
užuolaida, pritemdanti kambarį, apvelkančia
mus minkšta šviesa, nuo kurios truputeli
išsiplečia vyzdžiai. Tavo taurė primena kaudą,
mano tokia pati, tik lengvesnė. Naktis jauna
kaip tavo rankos, laikas sprogo.

Kiekvienas skiemuo išsitempia, tampa
sunkiai pažįstamas. Kalbu, kol suprantu,
kad visa, laika, tylėjau, tu toli, ima miegas.
Į pamatus skverbiasi vijokliai, juose
išipainioję žmonės kalba paukščių kalba,
kažkada ir mes ją mokėsime. Kol kas
minkšti mūsų audiniai pakibę ant kaulinių
pakabų, jie nejudina vėjas, mums gera ir
šilta, esame stabilūs. Juodas paveikslas už
tavo slankstelių šviesėja kuo ilgiau žiūriu. Prie
tamsos, kaip prie tavęs, turi priprasti akys.

You listen to me for a long time and write
something. I'm getting nervous, I hate invisible
things, especially those in front of my eyes.
Every sentence and seam of my clothing runs
through your mind, and I start to wonder if
everything is tied up neatly, if there is no button
looser than the others on my jacket, are the
washed glasses stacked bottom up in the kitchen.
We are at home, it feels like home. My words
slowly turn into a curtain, darkening the room,
veiling us in a soft light that makes our pupils
dilate a little. Your glass is like bone, mine is
the same but lighter. The night is as young
as your hands, the time exploded.

Each syllable stretches, becomes hardly familiar.
I talk until I realise I've been silent all
along, you're far away, sleep is taking over.
Creeping plants penetrate the foundations, people
entangled in them speak the language of birds,
one day we will know it too. For now, our
soft fabrics are hanging on bone hangers,
unmoved by the wind, we are comfortable and
warm, we are stable. The black picture behind
your vertebrae gets brighter the longer I look.
Darkness, like you, takes time getting used to.

Nursted, from the sleep side

16mm to digital, 13 mins, colour, sound, 2023

„The piano no longer tells the time, or hardly ever“

An invitation to enter Nursted, from the sleep side, passing through the threshold, and arriving into what seems like waking, just in time to see the sun set.

In her essay “Every Exit is an Entrance (A Praise of Sleep)”, Anne Carson describes her first memory: a dream in which she is standing in her childhood living room. She finds the room unchanged—the same dark green sofa, the same pale green walls—and yet it was utterly, certainly, different. Inside its usual appearance the living room was as changed as if it had gone mad.” She later explained the dream to herself by saying that she must have entered the room “from the sleep side”: that she had caught it sleeping.

I love this idea: that a room, or an object, a place or even a work of art might be able to fall asleep. Later in the essay, Carson talks about Virginia Woolf’s *To The Lighthouse*, and how the novel itself falls asleep halfway through.

Nursted, a 16th century manor house, has been home to the same family for some fifty years, having emigrated from Europe. C first invited me in the summer of 2021. Her mother had died that winter and she had returned to care for her father. As the couple aged, nature slowly began to take hold of the house, the creepers which clung to its sides snaking their way into some

of the rooms. Both talented artists, C’s mother had painted with a magic realist touch—flavours of Chagall—while her father had been a passionate photographer (the darkroom still exists to some degree). A left-leaning theoretical anarchist, he dealt in reproductions and prints, whilst also working extensively outdoors.

Arriving at Nursted I beheld a lost domain of crepuscular calm. I must have entered from the sleep side. I snuck around with allergic glee, finding a kind of Tarkovsky film set intact, whose spores and dust triggered my atopic condition, shooting my first roll of 16mm on a newly acquired Bolex. I became an addict and have since returned three times, once in summer and twice in winter, but irrespective of the season the interior remains perpetually cool; indeed I suspect the whole domain has a micro climate, and a temporal scale at odds with its surrounds. Here the lines between what is body, what is architecture and what is nature have become smudged and indecipherable, glyphs from a forgotten script. Perhaps they are no longer there. That his room has been kept much as it was when he was still active and speaking, permitted me to get to know C’s father, or at least imagine I did, through his interests and passions, multiple versions of him living out different timeframes.

In Bruno Schulz’s short story “Sanatorium Under the Sign of the Hour-

glass” and its subsequent adaptation by Wojciech Has: *The Hourglass Sanatorium* (1973), a young man goes to visit his elderly father in a remote Polish town where he is living out his final days in a bizarre sanatorium where the patients sleep almost all the day. The place offers a deal that is hard to refuse: time turned back. He finds that when he slips beneath the bed, an alternate world exists in the local town; his father has set up his old fabric shop and is giving speeches in the square: “Have you ever noticed swallows rising in flocks from between the lines of certain books, whole stanzas of quivering pointed swallows? One must interpret the flight of these birds”.

Back at Nursted, C’s father sits quietly in his room, his face uncannily his, yet altered. By all accounts he was a taciturn man, but a funny one, and when he is in a good way you can feel it; by the glint in his eyes, his rogue wink, the comedic collage he once made of six versions of himself showcasing his outdoor tools. I am sure we would have got on.

On the waking side, C is breathing life back into the place, inviting artists to come and make work, putting on events, generously hosting. I like to think that somewhere on the sleep side, her father is still out driving old cars, fabricating furniture out of fallen trees, taking photos, cracking jokes.

Nerstedas iš miego pusės

Suskaitmeninta 16mm juosta, 13 min., spalvotas, garsinis, 2023

„Pianinas neberodo, arba beveik niekada neberodo laiko“

Kvietimas įeiti į Nerstedą iš miego pusės, peržengiant slenkstį ir pasiekiant kažką panašaus į pabudimą, pačiu laiku, kad išvystumėte besileidžiančią saulę.

Anne Carson savo esė „Kiekvienas išėjimas yra įėjimas (pagiriamasis žodis miegui)“ aprašo savo pirmąjį prisiminimą – sapną, kuriamai ji stovi savo vaikystės svetainėje. Jai atrodo, kad kambarys nė kiek nepasikeitęs – ta pati tamsžalė sofa, tos pačios blyškiai žalios sienos, – „ir vis dėlto jis buvo visiškai, neabejotinai kitoks. Nepaisant savo įprastos išvaizdos, svetainė buvo taip pasikeitusi, lyg būtų išprotėjusi.“ Vėliau ji aiškina sau šį sapną sakydama, kad tikriausiai įėjo į kambarį „iš miego pusės“ ir prigavo jį miegantį.

Man patinka ši mintis, kad kambarys ar daiktas, namai ar net meno kūrinys gali užmigti. Vėliau, toje pačioje esė, Carson rašo apie *Viržinijos Woolf* romaną „I švyturį“ ir apie tai, kaip pats romanas užmiega, jį įpusėjęs.

XVI a. menančiuose Nerstedo dvaro rūmuose jau apie penkiasdešimt metų gyvena ta pati šeima, emigravusi iš Europos. C. pirmąsyk mane pasikvietė 2021-ųjų vasarą. Tą žiemą mirė jos motina, ir ji grįžo prižiūrėti tėvo. Porai senstant, gamta palengva ėmė įsitvirtinti dvare, į jo pašones įsikibusiems vijokliams įsirančius į dalį kambarių. Abu buvo talentingi menininkai: C. motina

tapė magiškojo realizmo maniera – su Šagalo atspalviais, – o tėvas buvo aistringas fotografas (tamsus kambarėlis tam tikru mastu iš dalies tebeegzistuoja). Būdamas kairiosios pakraipos anarchistas teoretikas, jis prekiaavo reprodukcijomis ir fotoatspaudais bei daug dirbo lauke.

Atvykęs į Nerstedą, atsidūriau prastoje prieblandų ramybės karalijoje. Tikriausiai įėjau iš miego pusės. Sliūkinau apimtas alerginio džiugėsio, radęs kažką panašaus į išlikusią Tarkovskio filmavimo aikštelę, kurios sporos ir dulkės sukėlė man atopinę būklę ir filmuodamas savo pirmą 16mm juostą ką tik įsigytą „Bolex“. Tapau priklausomas, ir nuo to laiko buvau grįžęs tris kartus, kartą – vasarą, ir dukart – žiemą, tačiau viduje visuomet vėsu, nepriklausomai nuo metų laiko; tiesą sakant, aš įtariu, kad dvarui būdingi mikroklimatas ir laiko tėkmė skiriasi nuo jo aplinkos parametru. Čia ribos, skiriančios kūną, architektūrą ir gamtą, išdyla ir tampa neišsifruojamais užmiršto rašto rašmenimis. Galbūt jų nebėra. Faktas, kad jo kambarys buvo išlaikytas beveik toks pat, kaip tada, kai jis vis dar buvo judrus ir kalbantis, leido man pažinti C. tėvą, ar bent jau įsivaizduoti, kad jį pažįstu, per jo pomėgius ir aistras, įvairioms jo versijoms gyvenant skirtingais laikotarpiais.

Bruno Schulzo apsakymų rinkinyje „Klepsidros sanatorija“ ir vėlesnėje jo ekranizacijoje (rež. Wojciechas

Hasas, 1973) jaunuolis atvyksta aplankyti savo seno tėvo atokiamame Lenkijos miestelyje, leidžiančio paskutines savo dienas keistoje sanatorijoje, kurioje ligoniai miega beveik visą dieną. Ši vieta siūlo sandorį, kuriam sunku atsispirti – sugrąžinti laiką atgal. Įlindęs į lovą, jis atranda, kad vietos miestelyje egzistuoja kitas pasaulis, kuriame jo tėvas vėl atidarė savo senąją audinių krautuovę, o aikštėje sako kalbas: „Ar pastebėjote, kad kai kuriose knygose tarp eilučių pulkais skraido kregždės, ištiesi posmai plasnojančių smailiasparnių kregždžių? Reikia skaiityti iš šių paukščių skrydžio...“.

Grįžus į Nerstedą, C. tėvas ramiai sėdi savo kambarėje. Jo veidas yra jo iki neįtikėjimo, bet pasikeitęs. Pasakojama, kad jis buvo nekalbus, bet linksmas žmogus, ir kai buvo sveikas, būdavo galima tai pajusti iš jo žibančių akių, šelmiško mirksnio ar komiško koliažo, kurį jis kadaise sukūrė iš šešių savo versijų, kuriose matyti jis, demonstruojantis atvirame lauke naudojamus savo įrankius. Esu tikras, kad mudu būtume puikiai sutarę.

Iš nemiego pusės, C. vėl įpučia gyvybės šiems namams: kviečia menininkus atvykti ir kurti, organizuoja renginius ir maloniai priima. Man patinka mąstyti, kad kažkur miego pusėje jos tėvas vis dar važinėja senais automobiliais, gamina baldus iš nuvirtusių medžių, fotografuoja ir skaldo juokelius.

Nerstedas iš miego pusės (transkripcija)

Tekstas ekrane: [MIEGO PUSĖ]

(VYR. BALSAS)

Įeinu į teritoriją pro krūmokšnius.
Temperatūra pastebimai nukrinta.
Ryžtuosi kirsti purvo griovį
ir per stiklo plyšį rytinėje pusėje
persisveria Bostono šliaužiantis vijoklis;
per tualetą,
per Berndo miegamąjį,
per metus.

Spausdinimo saugykla įgriuvusi.
Fortepijonas neberodo laiko, nors
vargu ar kada nors...
Lauke buvo diena, bet
čia jau naktis.

Berndas garaže
taiso "Rolls-Royce";
Blanka virtuvėje verda sriubą iš paveikslų;
katė alkana ir nedėkinga.

Dabar Berndas tamsiajame kambaryje,
aš prieinu.
Raudona šviesa sklinda per laiptinę.
Jis atspaudė milžinišką savo mėgstamiausios vištos atspaudą:
4 x 6 pėdų.

Dabar jo yra keturi.
sode,
dirba medžio darbus.
Blanka susierzina,
"Pasilik vienoje vietoje!
"Lakstai ir lakstai!"

Dabar jis guli lovoje,
nekalbant.

Aš praslenku kaip vaiduoklis per visa tai.
Dabar į jo kambarį
Jis ten manęs laukia
su ištrauka iš Kropotkino,
"Pamatysi, jis iš tiesų atsisakė visų savo žemiškųjų gėrybių".
"Skrudžės ir pabėgimas iš kalėjimo davė jam idėją apie
"Savitarpio pagalbą".
Atveriu burną
bet negaliu kalbėti,
todėl pasitraukiu.
Tada pasigirsta Senbergo kūrinys,
arba King Crimson, arba
Borodinas
seka paskui mane.

"Sapnuoju juodai baltai
juoda ~~~ ir baltai".

Jis sako
Tai tas pats, kas lygintum.
Į palėpę
šnypščia cisterna;
violončelė ten, kur turėtų būti;
girdžiu, kaip daužosi mano širdis.

Vertinu tai, ką matau
kaip haliucinaciją
bet vis dėlto tai tikroviškiau
už mano paties žmogiškumą.

O weiter, stiller Friede!
So tief im Abendrot
Wie sind wir wandermüde—
Ist dies etwa der Tod?

Tekstas ekrane: Nursted, from the sleep side.

Tekstas ekrane: [SLENKSTIS]

*Tekstas ekrane: [PABUDIMO PUSĖ]
INTERVIU (MOT. BALSAS)*

Jie susitiko
per bendrą draugą, buvo gana
sunku
mama buvo komunistinėje Prahoje
ir, žinote, mano tėvui pavyko
kažkaip —

apsilankymai
ir tada taip, jis įsimylėjo ją
ir sugėbėjo —
ištraukti ją iš ten, ir ji tada
gyveno su juo Miunchene.
Manau, kad tai buvo labai, žinai
ji — turėjo
labai mažai
žinai, ji turėjo — labai — tik tiek
pinigų, kad galėtų nusipirkti
žinai, dešros pietums
ir tai buvo labai, žinai,
tai buvo joje iššaknių
o paskui virto kažkuo panašiu
į mano tėvo
šeima, žinai, jie turėjo gana gražų

namą
ir tai buvo gana sudėtinga, žinai,
mano mamai buvo sunku prisitaikyti
prie patogaus gyvenimo Miunchene, o paskui
taip, ir paskui jie
praleido... na... persikėlė į Londoną trumpam
ir tada
grįžo į Miuncheną.

Taip, manau, kad mano tėvui nepatiko, žinai.
Jautėsi nepatogiai po... (karo)
Vokietijoje, jis nuolat jautėsi tikrinamas
ir žinai
čia, šio namo patrauklumas
niekas negali tavęs stebėti
ar tikrinti
tiesiog visa tai, žinai, jis gimė 1933 m. Berlyne
bet buvo vaikas, kai
pamatė savo sugriautus namus.

Ir taip
tiesiog visa tai
ir manau, kad jie turėjo vaikų, tada gal jie
galvojo, kad...

Bet kažkodėl tai... tai pagreitėjo
pagreitėjo irimas
bet, na,
tai taip pat buvo susiję su tuo, kad mano tėtis iš...
žinai, jis darė daug
kalbant apie tai, kad visus išlaikytų
ir kai jam pasidarė
blogai, ir tada, taip, mano mama
ji nebuvo pripratusi prie viso šito,
taip, leisti pinigų ar, žinai,
ji labai nerimavo dėl,
nežinau, ji buvo šiek tiek sustingusi,
galų gale tapo šiek tiek, tarsi, sustingusi
nieko nedaryme
na,

Aš taip pat norėjau būti čia, kad
nežinau, tai taip pat buvo susiję su
galbūt apsigyvenimu
mano motinos erdvėje
čia buvo savotiškai ramu būti
po jos mirties
arba jos aplinka, kurią ji sukūrė, daug kas,
virtuvė
bet ji buvo gana stipri...
stipri moteris iki pat pabaigos.

Bet žinai, aš noriu, na, turiu omenyje.
tuo pačiu metu — aš, per pastaruosius metus
ir karantino metu ir pan.

čia praleidau ilgus laikotarpius
ir nebuvo taip išgyvenusi Londone.
Ir iš tikrųjų, kas yra
keista, kad daugelis,
daug žmonių man sako
žinai, kad aš kažkaip...
tai mane erzina, nes jie mano, kad aš kažkaip
negyvenu savo gyvenimo, nes esu čia, apačioje.
ir rūpinuosi savo tėvu
kad aš kažkaip, o, žinai...
kad turėčiau būti Londone,
gyventi savo gyvenimą — nesvarbu,
ir iš tikrųjų
žinai, daugeliu atžvilgių esu mažiau vieniša nei Londone.
Nemanau, kad tai laiko švaistymas
rūpintis savo tėvu
būti čia ir -
ir nors jis gana izoliuotas, iš tikrųjų
žinai, kaip namas
na —
aš...

Žinai, žmonės ateina
ir maniau, kad jausiuosi labiau įkalinta
nes aš negaliu iš tikrųjų iš...
labai sunku išeiti
bet... bet...
aš nesijaučiu įkalinta.
žinai, nes tai toks, žinai,
pasaulis.
ir yra tiek daug skirtingų dalykų...

Turiu omenyje, kad yra begalė dalykų, kuriuos galėtum
[juokiasi]
žinai, dirbti, turiu omenyje, veikti čia.

*TEKSTAS EKRANE:
SLEEPNOTES*

Pavadinimą įkvėpė Anne Carson esė
Exit Wound: Every Exit is an Entrance (In Praise of Sleep)

Piotras Kropotkinas buvo anarchistas ir biologas,
teigęs, kad bendradarbiavimas yra svarbesnis evoliucijos
veiksnynei konkurencija.
Ji įkvėpė daugelio rūšių, tarp jų ir skrudžių, stebėjimas,
kurios, norėdamos persikelti per upe, iš savo kūnų
suformuoja plaustą, ir drąsus pabėgimas iš kalėjimo, kurį
jis įvykdė 1876 m., padedamas draugų
ir žirgo, vardu Barbaras.

[05:02, 19/07/2023] SOPHIE DURAND: I just moved into the house for international artists in my home town; I'm here for a residency - I'm right now starting to move for the day after a cozy sleep despite the house rattling in the wind. I miss remembered mind reading for day dreaming and I think this house is going to lead to more nights of vivid dreams like last one.

[15:17, 19/07/2023] JOGINTAS (EPULIS: I read people backwards. I see their actions and reconstruct their thoughts accordingly, then vocalize those thoughts and wait for a reaction from which I see how well I read the thought. If I couldn't see the actions, then mind reading would be too self-isolating.

[19:50, 20/07/2023] MARIJA ŠNIEPAITĖ: the process of reading texts is usually slow and consistent. Meanwhile, mind-reading is unreliable, deceptive, jerky. This process is a bit like a game of hide and seek. And it gives pleasure and I catch myself in this process quite often. But I don't really trust words. Mind-reading for me is voiceless.

[05:52, 24/07/2023] SOPHIE DURAND: I sat here once with Jack, the friend I made the work for and he told me about how there had been studies done that proved rats live longer when given learning tasks - when we walked here the other week together he'd forgotten that conversation but remembered that day we'd walked between all three lakes in the area.

[05:59, 24/07/2023] SOPHIE DURAND: And to end the walk - I saw this arm growing from one of the other trees.

[11:58, 24/07/2023] Aistė Marija: Thank you for taking us for a walk. I didn't know that about rats, very interesting. I remembered a terrible mouse-related story that happened to me as a child. My mother's friend went on holiday and left her mice for us to look after, and of course I wanted to play with them. I grabbed one by the tail, it seemed like a good idea at the time, and it started to run with all its might, terrified. And then the tail broke off in a second and stayed in my hand like a long fluffy earthworm. I rarely tell anyone, because every time I think about it I feel a little sick. My limbs went numb, I froze, like the hand sticking out of the tree in your picture.

[12:30, 24/07/2023] George Finlay Ramsay: My god. The mouse tail clean off. I have shameful childhood animal memories but don't want to go there. I remember being told a story about mirror neurons by Scott Clark, my feldenkrais teacher, and how these scientists had chimpanzees hooked up to something that revealed their brain patterns, lets say MRI, and they were monitoring reward centers or something. Then the scientist goes on her lunch break and is eating a sandwich, perhaps tuna mayonnaise, she casually looks up at the chimp's brain scan and sees that the center that would indicate that the chimp is eating is lit up, but she looks at the chimp and the chimp is simply watching her. This is empathy: when we embody and even live what others are living. I guess this is at the limits of mind reading. It's where the impossibility of witnessing others' subjectivity can break down.

Thank you for the incredible images and stories from australia Sophie, what kind of tree is the last one?

[06:18, 26/07/2023] Sophie Durand: A Moreton Bay Fig tree - same as the first picture just on a different corner of the park. I'm trying to source some recycled wood from one of them too.

[11:58, 24/07/2023] Aistè Marija: Everyone's work in this exhibition, at least as I see it, is a reading of thoughts in various forms - not necessarily going into someone else's head, but visiting various historical and personal experiences, returning to the same places where we have left certain thoughts, and now we are reading them all over again, but our heads are a little bit more "newer".

It was hard to think at first, but now, as the exhibition is slowly taking shape, the new words come with it.

Sophie, your Champagne Sticks carry an image of sticking bones along with the elegance of the sparkling drink. George, in your film, your first steps towards the manor house seem like they might be the last. Marija, your sculpture turns into a tail of a word with a life of its own, and your drawing of blackened treetops begins to tell a story that is both lovely and terrifying - we don't know what creatures are in those woods, but the sun is shining above them. Joqintai, in your paintings, snakes have left their body imprints in the grey sand and Leva, you're playing a vital game of the tongue and brain, delving into a metaphorical hole like a tunnel. Anton, your flags turn into a curtain that turns everything behind it into ghosts. The soft and friendly body of the show that we thought of at the beginning has now taken on a darker side, and it is very curious to see how these sides exchange with each other.

[15:34, 04/08/2023] Anton Karyuk: Thinking about future show, darker side and ghosts I picked a card.

The Justice tarot card is a symbol of truth, fairness, and law. As she sits in her chair, the scales in her left hand represent how intuition should balance logic.

She symbolizes impartiality with the double-edged sword in her right hand. The clarity in thought which is required to dispense justice are symbolized by the square on the crown she wears. Behind her, there is a purple cloak and standing grey pillars. Beneath her red cloak, which is held together by a clasp, she shows the tip of a white shoe. This is a spiritual reminder that what she delivers are the outcomes of their actions.

The sentence about balance between logic and intuition really represent my feeling regarding mind-reading.

[17:36, 16/08/2023] Jera Rižë: Just wanted to say hi and highlight that in the group conversation it is very easy to stay absent. However, being absent in this context doesn't necessarily imply physical absence, especially given the current exhibition situation.

It's intriguing how trust can create the possibility of interpreting each other's thoughts (more like guessing, imagining, or predicting), and for effective communication or "mind-reading" we rely on a shared system of symbols and their meanings. This process represents the essence of language—a powerful abstraction involving the interplay of speech and cognition. Pure and vital game of the tongue and brain.

I would like to highlight that in every conversation there is always something absent, but *JMERC* at the same time :) have a good day!

+++++

[12:30, 24/07/2023] George. Finlay Ramsay: Dieve. Vidiskai nutraukta pelės uodega. Aš turiu įėdinių pridiminį apie gyvenus iš vaikystės, bet nenoriu ten keliauti. Samenu, kaip Scottas Clarkas, mano Feldenkraus mokytojas, pasakojo man istoriją apie veidrodinius neuronus, kaip tie mokslininkai prijungė simpanzės prie kažko, kas rodo jų smegenų struktūrą, tarkime, dMNT, ir stebėjo atlygio centrus ar pan. Tuomet mokslininkė išėina į pietų pertrauką ir valgo sumuštinį, galbūt su tanu ir majonezu, atšainiai užmėta akį į simpanzės smegenų skenografiją, ir mato, kad centras, rodantis, kad simpanzė valgo, svyri, tačiau ji paržiūri į simpanzė, o ši tiesiog ją stebi. Tai ir yra empatija - kai mes įkūnijame ir net išgyvename tai, ką išgyvena kiti. Manau, kad čia ir yra minčių skaitymo ribos. Būtent čia ir gali griūti kity subjektyvumo suvokimo neįmanomybė.

Sophie, ačiū tau už neįtikėtinus vaizdus ir pasakojimus iš Australijos. Koks ten medis, tas paskutinyjį?

[06:18, 26/07/2023] Sophie. Durand: Banyanas - toks pat, kaip pirmoje nuotraukoje, tik kitame parko kampe. Bė vieno jų dar bandau išgauti perdirtos medienos.

[11:57, 02/08/2023]

Aistė Marija: Visų kūriniai sioje parodoje, bent mano supratimu, yra minčių skaitymas juvairiomis formomis - nebūtinai įlendant į kito žmogaus galvą, bet lankant juvairias istorines ir asmenines patirtis, įryžtant į tas pačias vietas, kur palikome tam tikras mintis, o dabar ir vėl skaitome jas iš naujo, tik mūsų galvos yra kiek „suviežėnės“.

Bė pradžių mąstyti buvo sunku, bet dabar, parodai palengva įgyjant formą, kartu ateina ir nauji žėdžiai. Sophie, tavo „Sampano Lazdelės“ saulyje talpina tiek kryšėnčių kaulų vaizdinį, tiek putojančią gerimui būdingą eleganciją. Džėrdžai, tavo filme užfiksuoti pirmi žingoniai

duavo rūmų atrodo tarsi paskutiniai. Marija, tavo skulptūra pavirsta žėdžio uodega su atskiru gyvenimu, o tavo pjesinyse, kuriame vaizduojamos pajudėjusios medžių viršūnės, pasakoja rykiu mielą ir bauginančią istoriją - mes nežinome, kokios būtybės gyvena tuose miškuose, bet vires jų sėviečia saulė. Gogintai, tavo pavėrkliuose besivangjančios gyvatės palieka savo kūnų įpraudus pilkame smilyje, o tu, Beva, užjimi gyvybiškai svarbiu liežuvio ir smegenų žaidimu ir įrikasi į metaforų duobę tarsi į tunelį. Antonai, tavo vilavos virsta uždanga, pavėrciančia smėklomis visa, kas slypi anapus jos. Parodos kūnas, pradžioje mums atrodes sėvelnus ir draugiškas, įgyvo ir tamseinę pusę, ir labai įdomu stebėti, kaip šios pusės kalbasi viena su kita.

[15:34, 04/08/2023] Anton Karyuk: Mąstydamas apie
būsimą parodą, tamseinę pusę ir smėklas,
aš ištraukiau kortą.

Teisingumo taro korta - tai tiesos, sąžiningumo
ir įstatymo simbolis. Ši figūra sėdi sosto, o
suarstyklės kairėje jos rankoje reiškia, kad
intuicija turėtų atžverti logiką. Ji simbolizuoja
nesąliskumą, nes dešinėje rankoje laiko dviašmenį
kalaviją. Šroto skaidrumą, kurio reikia vykdant
teisingumą, simbolizuoja ant jos nesiojamos karūnos
besipuičiuojantis kvadratas. Už jos matyti purpurinė
skraistė ir pilkos kolonos. Šis po raudono josios
apsiausto, kuris susętas sąsaja, kyso balto bato
galiukas. Tai - dvasinis priminimas, kad ji nesėa
veiksmų pasekmes.

Sakinys apie logikos ir intuicijos balansą iš tikrųjų
atspindi mano jausmus apie mintų skaitymą.

[17:36, 16/08/2023] Beva Rižė: Norėjau tik
pasisveikinti ir pabrėžti, kad grupiniame
pokalbyje labai lengva nedalyvauti.
Tačiau nedalyvavimas šiame kontekste nebūtinai
reiškia fizinį nedalyvavimą, ypač jei atsižvelgsime į
esamą parodos padėtį.

Šdomu tai, kad pasitikėjimas gali sukurti galimybę
interpretuoti vienas kito mintis (kas yra panašiau į
spėliojimą, įsivaizdavimą ar numatymą), o siekiami
efektyviai bendrauti ar „skaityti“ kliaunamės
bendra simbolių ir jų reikšmių sistema. Šis procesas
atspindi kalbos - galingos abstrakcijos, apimančios
kalbos ir suvokimo sąveiką - esmę. Gyvą ir
gyvybiškai svarbų liečiumo ir smegenų žaidimą.

Noriu pabrėžti, kad kiekviename pokalbyje visada
esama kažko, kas nedalyvauja, bet vis dėlto (šveln.)
Geros dienos!

+++++

George Finlay Ramsay yra škotų menininkas, savo praktišką siejantis su poezija, ritualais ir analoginiu filmų kūrimu. 2017 ir 2018 m. sudėgino šimtus žmonių apgailėstajam Ćurazijos vulkanuose. Jo suklastota epinė poema Raven's Reprise (2020 m.) pasakoja apie apgavikę varną, pandemijos metu perkuriančią pasaulį pagal savo geresnius sumanymus. Jo trumpame filme CASTOROCENE (2021 m.) bebrai iš naujo kuria pasaulį po to, kai jį sunaikino žmonės. Vidutinio ilgio filme Family Fugue (2022) pasakoja apie tai, kaip mes ir mūsų protėviai persekiojame vieni kitus. Šiuo metu George kuria planus, kaip po mirties savo kūną įmesti į ugnikalnį.

Jogintas Čepulis yra Vilniuje gyvenantis ir kuriantis tapytojas. Naudodamas modernistinę tapybą primenančią raišką, menininkas tyrinėja vaizduotės muzikalumą, pasikartojimus ir laiką, kuris kaip spinduliuojantis vaiduoklis užbėga įvykiams (ypač paradoms) už akių. Joginto drobės veikia kaip portalai į kitas vaizdines, garsines ar taktilines patirtis, kurių nereikia aiškinti žodžiais, tačiau galima sušokti.

George Finlay Ramsay is a Scottish artist working with poetry, ritual and analogue film-making. In 2017 & 2018 he burned hundreds of people's regrets inside volcanoes across Eurasia. His fake epic poem Raven's Reprise (2020) tells of a trickster raven travelling through the pandemic and remaking the world to her better designs. His short film CASTOROCENE (2021) sees beavers re-build the world after humans have destroyed it. Mid length film Family Fugue (2022) is about how we are haunted by, and in turn haunt our ancestors. He is currently making plans to have his body thrown into a volcano after he dies.

Jogintas Čepulis is a painter living and working in Vilnius. Using an expression reminiscent of modernist painting, the artist explores the musicality of the imagination, repetition and time, which, like a radiant ghost, escapes the eyes of events (especially exhibitions). His canvases act as portals to other visual, sonic or tactile experiences that don't need to be explained in words, but can be danced to.

Anton Karyuk yra Vilniuje gyvenantis ir kuriantis ukrainiečių kilmės menininkas. Besiremdamas savo, kaip queer migranto, patirtimi, jis tyrinėja socialinės ekologijos, humanizmo, marginalizacijos ir tapatybės temas. Menininko kūryba persikelia į platesnes viešąsias erdves ir prisiliečia prie jautrių asmeninių patirčių, kurios virsta abstrakčia vizualine kalba. Vienas iš tęstinių Anton projektų - iš pokalbių su žmonėmis išbanguojančios asmeninės vėliavos, sukurtos asmeniškai pagal tai, ką pašnekovai spinduliuoja.

Marija Šnipaitė yra menininkė, skulptorė gyvenanti ir kurianti Vilniuje. Peizažas ir žmogui įprastos kasdienės aplinkos motyvai Marijos kūrinuose virsta abstrakčia skulptūrine kalba. Derinama medžiagiškumas, spalvą ir formą, menininkė niekuo neišsiskiriančius, žemiškus reiškinius paverčia atmosferiniais pasakojimais, jautriais aplinkai, laikui ir atminčiai, kuri geba iškraipyti žodžius, išrankioti skiemenis iki garsų, kuriuos suprantame tik išstartus vaizduotėje.

Anton Karyuk is a Ukrainian –Lithuanian interdisciplinary artist currently based in Vilnius. Building upon his experience of a queer migrant, he explores such topics as social ecology, humanism, marginality and identity. The artist's work moves into broader public spaces and touches on sensitive personal experiences that are transformed into an abstract visual language. One of Anton's ongoing projects is the personal flags that emerge from conversations with people, created personally based on what the interlocutors radiate.

Marija Šnipaitė is an artist and sculptor, living and working in Vilnius. In Marija's works, landscape and motifs from everyday life are transformed into an abstract sculptural language. Combining materiality, colour and form, the artist transforms unremarkable, mundane events into atmospheric narratives, sensitive to the environment, to time and to memory, which is capable of distorting words, of stripping syllables down to the sounds that we only understand when spoken with imagination.

Sophie Durand yra australų menininkė, praktikoje sujungianti instaliaciją, kolekcionavimą, piešimą ir tekstą. Ją domina archyvai, atmintis, kraštovaizdžio patirtys, taip pat žmonių mobilumo ir migracijos dinamika. Sophie kūriniai dažnai prasideda nuo medžiagų ir idėjų, surinktų lauko tyrimų metu skirtinguose kraštovaizdžiuose, ypač pakrančių zonose. Kaip vieną iš ekosistemų, tarp kurių meza ryšius, menininkė naudoja autobiografiškumo elementą, kuriame telpa įvairiausi medžiagiškumai ir iš jų kylantys klausimai.

Ieva Rižė yra tarpdisciplininė menininkė, gyvenanti ir kurianti Vilniuje. Pradėjusi meninę praktiką tapybos raiškoje, ją tęsė kurdama trimačius paveikslus ir skulptūrines instaliacijas. Šiuo metu jai artimiausios video ir performatyvios praktikos, į kurias įtraukia pačios kurtus objektus bei kostiumus. Kūriniais Ieva tyrinėja žmogaus psichikos, laikinumo ir tuštumos, santykių uždaroje grupėse, identiteto klausimus. Taip pat daug dėmesio skiria kameros ir atlikėjo santykių problematikai, į kurią gilinasi įtraukdama kūną į įvairias architektūrines situacijas, santykius su objektais.

Sophie Durand is an Australian artist whose multidisciplinary practice engages installation, collection, drawing and text. She is interested in archives, memory, landscape and experiences within landscapes as well as the dynamics of human mobility and migration. Her works often start with materials and ideas collected during fieldwork in landscape, particularly coastal areas. As one of the ecosystems between which she waves connections, the artist uses the autobiographical element, which holds a variety of materials and questions that grow from them.

Ieva Rižė is an interdisciplinary artist living and working in Vilnius. She started her artistic practice in painting and continued it by creating three-dimensional paintings and sculptural installations. Currently, she leans closer to video and performative practices, in which she incorporates her own objects and costumes. Ieva's work explores nuances of the human psyche, temporality and emptiness, relationships in closed groups, and identity. She also focuses on the relationship between the camera and the performer, which she explores through the inclusion of the body in various architectural situations and interactions with objects.

Algirdas Jakas yra menininkas, šiuo metu gyvenantis Vilniuje, studijavęs grafiką Vilniaus dailės akademijoje ir skulptūrą Hamburgo dailės universitete. Algirdo meninė praktika orientuota į rūpestį, kolektyvinio nerimo bei skirtingų savidiagnozės formų maišymąsi. Neretai naudodamas su hobiais ar terapije veikla siejamas medžiagas ir derindamas jas su piešimo technika jis tyrinėja individualias savipagalbos praktikas, vilties technologijas bei "nerimo instrumentus".

Aistė Marija Stankevičiūtė yra vizuali menininkė ir rašytoja. 2020-aisiais ji į Šiuolaikinio meno centro Šiaurinę salę paleido juodas pasaulio paviršius narstančias Skrajas. Jos išsilydžiusiose stiklo balose Saulė Širdyje (2021) atsispindėjo moliuskų ir parodų lankytojų akys. Video kūrinyje Raumens Akmuo (2021) sportuojančius kūnus apšivijo blizgančios formos, kol fone grojo specialiai šiam ritualui sukurta muzika. Šiuo metu Aistė Marija rašo tekstus bei parodų apžvalgas šiuolaikinio meno dienraščiams internete, o meninę praktiką vysto megždama objektus ir pokalbius.

Algirdas Jakas is an artist currently based in Vilnius, who studied graphic arts at the Vilnius Academy of Arts and sculpture at the Hamburg University of Fine Arts. Algirdas's artistic practice focuses on the blending of care, collective anxiety and different forms of self-diagnosis. Often using materials associated with hobbies or therapeutic activities and combining them with drawing techniques, he explores individual self-help practices, technologies of hope and "instruments of anxiety".

Aistė Marija Stankevičiūtė is a visual artist and a writer. In 2020, she launched the Fliers, which dive through the black surfaces of the world, into the Northern Hall of the Contemporary Art Centre. Her fused glass puddles The Sun is in my Heart (2021) reflected the eyes of molluscs and exhibition visitors. In the video piece Muscle Stone (2021), sporting bodies were enveloped by shimmering shapes, while a music specially composed for this ritual played in the background. Aistė Marija currently writes essays and exhibition reviews for contemporary art newspapers online and develops her artistic practice by knitting objects and conversations.

Anton Karyuk, Asmeninė vėliava / Personal flag

(2017 - ongoing)

Spray paint, textile / Purškiami dažai, tekstilė

Anton Karyuk tęsia kūrinių seriją, kurioje pašnekesius paverčia vėliavomis. „Minčių skaitytojams“ menininkas taip pat sukūrė vėliavas, kurių spalvų deriniai kilo iš parodoje dalyvaujančių menininkų(-ių) pokalbio. Išpurkšdamas jas ant užuolaidų, kurių linkiai apkabina parodos erdvę, Anton kviečia spalvų laukus stebėti ignoruojant normų sąvoką, nepriskirti šiems simboliams įprastų reikšmių ir žiūrėti, kaip porėtame audinyje persišviečia ir blunka ribos.

Anton continues his series of personal flags, in which he transforms the conversation into a combination of colours for the interlocutor. For "Mind Readers", the artist has also created flags whose colour combinations are derived from a conversation between the artists in the exhibition. By spraying them on the curtains, whose curves hug the exhibition space, Anton invites us to observe the colour fields, to refuse to ascribe to them the usual meanings, and to watch the boundaries shine through and fade in the porous fabric.

George Finlay Ramsay, Nursted, from the sleep side

(2023)

16mm skaitmeninta juosta, 12 min, spalva, garsas / 16mm to digital, 12 mins, colour, sound

George įsimylėjo idėją, kad kambarys, daiktas, vieta ar net kūrinys gali užsnūsti. Išjudintas rašytojų Anne Carson ir Virginia Woolf tekstų, menininkas naujame filme „Nursted, iš miego pusės“ leidžiasi gilyn į snūduriuojančias erdves ir kviečia užėti į Nurstedo namus iš miego pusės: peržengti slenkstį ir patekti į tai, kas atrodo kaip pabudimas leidžiantis saulei.

George fell in love with the idea that a room, or an object, a place or even a work of art might be able to fall asleep. Moved by the texts of Anne Carson and Virginia Woolf, the artist's new film "Nursted, from the sleep side" delves deep into snoozing spaces and invites to enter the Nursted House from the sleep side, passing through the threshold, and arriving into what seems like waking, just in time to see the sun set.

Ieva Rižė, L _ _ ~

(2023)

Silkas, poliesteris / silk, polyester

Ar klausai? Mintys keičia pavidalus, virsta kažkuo sunkiai virškinamu. Ieva klausia, ar galime pasikliauti kalbos esme, pasitikėti vitališku liežuviu ir smegenų žaidimu. Su kiekvienu pokalbiu įžengiamo į tunelį, vedantį nuo vienos dalelės iki kitos. Kas yra mūsų jungtys?

Are you listening? The thoughts are shapeshifting, turning into something difficult to digest. Ieva questions whether it is possible to rely on the essence of language, to trust a vital game of the tongue and brain. With every conversation we enter a tunnel from one particle to another. What works as a link?

Jogintas Čepulis, Vaizduotės veikimo principas / Principle of how Imagination Works

(2022–2023)

Akrylas ant drobės / acrylic on canvas

Jogintas Čepulis įsivaizduoja tamsoje išnyrančią mintį, ji ryški ir atskira. Mintis lipa ant kitos ir pradeda pintis savo unikalia spalva ryškiai tamsiame fone. Toks yra vaizduotės veikimo principas, kai prieš žmogų atsidūrusi ji bando apsirengti, užsidengti, pasislėpti už papildomo sluoksnio. Kartais išnyra baimė numanomam priešingumui ir tenka grįžti ten, kur vaizduotės mintys negąsdina.

Jogintas Čepulis imagines a thought that emerges in the darkness; it is bright and distinct. The thought climbs on top of another and begins to weave its own unique colour against a bright dark background. This is the principle of the imagination when it tries to cover itself, to hide itself behind an extra layer. Sometimes the fear of the perceived contradiction arises and one has to go back to the place where the thoughts of the imagination do not frighten.

Marija Šnipaitė, Pasikartojimas / Recurrence

(2018)

dviračio kameros guma, viela / bicycle inner tube rubber, wire

Visai šalia / Quite Near

(2018)

tušas, popierius / ink, paper

Marija Šnipaitė „Minčių skaitytojams“ atnešė kūrinius, kurie asmeninėse menininkės parodose vaidino erdvės užpildytojų vaidmenis. Atletikos galerijoje jie tarsi tag'ai pabyra erdvėje, virsta žodžio uodegomis, gyvenančiomis savo gyvenimus, o piešinys, vaizduojantis juoduojančias medžių viršūnes, pradeda pasakoti istoriją, kuri yra ir miela, ir bauginanti – nežinome, kokios būtybės yra tuose miškuose, bet virš jų šviečia saulė.

Marija Šnipaitė brought to "Mind Readers" works that have played the role of space fillers in the artist's personal exhibitions. In the Atletika Gallery, they are like tags that spread into the space, turning into word tails with lives of their own, while a drawing of blackened treetops starts to tell a story that is both sweet and frightening – we don't know what kind of creatures are in those woods, but the sun is shining above them.

Sophie Durand, Šampano lazdelės / Champagne Sticks

(2022)

Keramika / ceramics

Perto priemiesčio parke Sophie šuo Samas visad lakstydavo aplink futbolo klubą žinodamas, kad jei ten žaidžia vaikai, ten bus kepsninė ir jam bus leista suvalgyti dešros. Natūralu, kad jiems šis parkas virto Dešrainių parku. Po artimų draugų gimtadienio, kuriame nebuvo specialių taurių burbuliuojantiems gėrimams, Sophie vaikščiojo po parką ieškodama formos, tinkančios putojančiam vynui. Parko kampe augantis Moretono įlankos figmedis (*Ficus macrophylla*) buvo neseniai numetęs keletą šakų, ji jas surinko ir pagamino Šampano lazdeles, jų sienelėse atspausdama medžio žievę ir pasakojimą.

At the park in suburban Perth Sophies' dog Sam would always make a beeline for a football club. He knew if there were kids playing, there would be a barbecue and he would be allowed to have a sausage. Naturally, the park for them was called a Sausage Park. After a close friends' birthday with no special vessel for bubbly drinks, Sophie was walking through the park looking for a shape that could hold sparkling wine. The Moreton Bay Fig Tree (*Ficus macrophylla*) on the corner of the park had recently dropped some branches, she collected them and made the Champagne Sticks, imprinting the tree bark onto the vessels together with a story.

**Ačiū: Joanai
Kairienei, Donatui
Linkui, Viliui
Daumantui,
Antanui
Gerlikui, Matui
Labašauskui,
Neilson MacKay,
Remigijui
Jančauskui,
Tomui Šapnagiui,
Vytautui Keršiui,
Ilonai Rainytei
Stankevičienei,
Delanui
Stankevičiui,
Onai Juciūtei,
Justui Bø, Linai
Rukevičiūtei,
Nedai Rimaitėi,
Vladui Suncovui,
Alanui Gurinui,
Antanui
Dombrovskiui.**

**Dizainas ir
vizualai:
Studio Cryo**

**Parodą
organizuoja
VšĮ „Galerijų
savaitgalis“
kartu su Lietuvos
tarpdisciplininio
meno kūrėjų
sąjunga. Projektą
finansuoja
Lietuvos
kultūros taryba ir
Vilniaus miesto
savivaldybė.
Ši paroda yra
Vilniaus galerijų
savaitgalio
programos dalis**

**Projektą
finansuoja**

